

hærdedes eller sløvedes de, blev til Forbrydere eller Døgnigte.

Jakobe havde ikke før været Fattigdommen saa nær paa Livet, og disse Tilstande gjorde et stærkt Indtryk paa hende. Hun skaffede sig Oplysninger om Fabrikernes Dagløn, om Arbejdstiden, om Boligernes Indretning, om Fabrikslokalernes hygiejniske Forhold, om Alderdomsunderstøttelsen o. s. v.; og alt, hvad hun saaledes erfarede, rejste et Oprør i hendes Sind.

Hun slog sig i Længden heller ikke til Ro med en passiv Deltagelse for disse Underkuede. Som overhovedet ethvert stærkt Indtryk altid kaldte paa Virksomhedsaanden i hende, førte ogsaa denne nye Følelse hende tilsidst ud i Handling. Med Bistand af sin Værtinde, en skikkelig Underofficersenke, fik hun uden lange Overvejelser indrettet en Slags Markenderi ude i Haven, hvor de forkomne Børn paa deres Vej til og fra Skolen gratis kunde faa et Maaltid Mad og en varm Drik. Den Sum af Ømhed og Opofrelsestrang, hun havde opsparet til sit eget Barn, kom nu denne Flok af Hjemløse tilgode, udøstes over et halvhundrede skurvede Hoveder og voksede dermed. I Begyndelsen holdt Børnene sig frygtsomt tilbage, og Sagen var begyndt at vække Latter i Byen. Dog, Suppeduften, der trængte ud gennem Stakittets Tralværk, og Synet af de altid dækkede Borde overvandt lidt efter lidt Børnenes Skyhed. Endog den lille graablege Knøs med de store Kirtelsaar sad en skøn Dag derinde i Haven og proppede sig.

For Jakobes Vedkommende førte dette Forsøg videre. Efterhaanden som hendes legemlige Kræfter vendte tilbage, udøvede Livets Røre sin gamle Tryllemagt over hende og fyldte hendes Hjerte helt. Hun skrev derom til sin Veninde i Breslau:

„Har du nogensinde rigtig tænkt over, hvilken fortvivlet Lod vor Tid — vor store, skønne, virksomme Tid! — har beredt Børnene i fattige Forhold, og hvor ubarmhjertig lidt der fra Samfundets Side hidtil er gjort for at skabe dem en menneskelig (eller blot naturlig) Tilværelse? Fra et tomt Rum, der kaldes et Hjem, og hvor de sjelden ser hverken Mor eller Far, drives de smaa Stakler til en Skole, der for de fleste staar som en offentlig Straffeanstalt, og som i mange Tilfælde heller ikke er meget andet. Samfundet, som de skulde lære at se hen til med Tillid og Fortrøstning som deres usvigelige Forsorg og Beskytter, møder dem overalt i sin mindst tilta-